

Říkejte mi mistře

„Říkejte mi mistře!“ zvolal náhle Pavel do tiché místnosti.

Seděl v ní sám a na imaginárním soupeři, kterému jaktěživ nepohlédl do tváře - ačkoliv spolu takto zápasili už téměř dva roky, ukájel svou touhu po vítězství. Jistěže si byl vědom, že je dobrý. Nikdy si však neodpustil pompézní projevy vzrušení, když se jeho slova opětovně potvrdila.

„Napiš, no tak ... dělej, napiš,“ povzbuzoval hráče s nickem Juan555. Juan ho pochopitelně neslyšel, ale na Pavlovo ego měly tyto nepatrné detaily stejný vliv jako sálavý plamen na kotlík s vodou.

Gratuluji k vítězství. Jsi dobrý.

„No konečně to uznal.“ Zaradoval se a samou spokojeností plácl dlaní o desku stolu. Pavlovo srdce zrychlilo tempo, aby stíhalo pobírat nával něžných citů k vlastní šikovnosti, čímž se přímo úměrně zvýšila i tělesná teplota a Pavel si najednou připadal, jako by seděl v sauně.

Mnoho lidí ho považovalo za sebestředného realistu, který vidí pouze věci racionální, matematicky vyvoditelné, skutečnost byla však taková, že Pavel Lišák by věci, s logickou návazností na všemožné poučky, pobrat dokázal. Kdyby chtěl. Mozek pracuje zhruba na 20% své maximální využitelnosti, což ale neznamená – i přes závratné hodnoty, pokud jej srovnáme s pamětí počítače, že bude využíván pro činnosti ryze neúčinné, často maskované pod pojem *marnotratnosti důležité pro život*. Pavel nikdy na podobné rozmařilosti neměl čas. Ženy, kvanta jídla, hromadění nepotřebných upomínek minulosti. Nač to? Každou věc přeci dokážeme vyrobit v nekonečném množství exemplářů, známe-li princip, a ženy – ženu netřeba množit. Žena vždycky nějak zajistí, aby nevymřela, a vystačí si přitom, v dnešní době, sama. Vida, i muži jsou přežitkem svých drahých poloviček.

Na schodišti se ozvaly těžkopádné kroky. Tušil, co jej čeká. Stejný scénář se totiž opakoval s pravidelností žádným vědcem dosud nepopsanou, všeobecně však uznávanou za pojem. S pravidelností příchodu sirény.

„Ty tady furt sedíš,“ spustila hned ve dveřích, a ještě než za sebou zabouchla, dodala: „vážně seš horší jak ty děcka. Kačenku od toho vyháníš, že si prej zkazí oči. Honzíkovi zase vyhrožuješ tím, že se z toho blbne. No očividně jo.“ Jed prýštil

z každého slova, a kdyby mohla myšlenka zabíjet, Pavel by se vznášel v obří zavařovačce plné láku. Naštěstí tomu tak není, a tak újmu utrpěly pouze uši. Paměť si zvykla neukládat nepodstatné. „Běž radši pro Kačku na flétnu.“

A tak náš, ani ne tak milý, jako nevrlý, logik vyrazil.

„Dobrej,“ zamručel při vstupu do hudebnin.

Místní prodavač, pán na penzi, byl už od pohledu lidumil. Dříve dojížděl učit do města, ale jak s oblibou říkával, nová generace dětí potřebuje novou generaci učitelů. Nevěděl, jak zacházet s těmi novými vyfiškundacemi jako elektronická ladička nebo stahování not z internetu, a netajil se tím. Učil postaru, za asistence štosů sebraných lejster, která skladoval v zásuvkách pultu, pečlivě roztřízené podle autorů. Pokud dítě chtělo, mohlo dojíždět do několik desítek kilometrů vzdáleného města a brát tam placené lekce. Pro většinu rodičů však bylo výhodnější nejprve dítě ozkoušet a až pak teoreticky zauvažovat nad vyšším stupněm. Navíc pan Klubek za své hodiny nebral, nebo si o ně alespoň neříkal, žádné peníze. Pouze vyžadoval, aby nástroje nakupovali u něj.

„Dobrý den, pane Vacík,“ odvětil uctivě Klubek. V hlase byla znát léta striktního dodržování zřetelné artikulace. „Přišel jste se podívat na dcerku? Je moc šikovná,“ pochválil Kačenu. Ta ale dělala, že je příliš zabraná do prožitku z hudby, než aby vnímala, co si ti dva povídají.

Pavel jen cosi zamručel. Jako oddaný matematik a člověk, pro kterého byla alfou i omegou racionalita – snad až v přehnaném slova smyslu, nedokázal pochopit myšlení umělců. *Říkají si volnomyšlenkáři, ale ve skutečnosti kde nic tu nic*, pomyslel si a očima přelétl po stěnách místnosti. Všude jen samé police a na nich nástroje. Marnotratnosti, tak tomu říkal. *Osmdesát sedm procent dětí se učí na hudební nástroj, čtyřicet procent odpadne ještě v rozpuku a ze zbytku se tak deset procent, nanejvíš, někde uplatní. Jak zbytečné, jak rozhazovačné.*

„Přemýšleli jste o tom, že by Kačenka dojížděla na hodiny do města?“ zeptal se bezelstně. „Pokud by byl problém s penězi, mohl bych se vyptat. Víím, že nemáte zrovna na rozhazování. Ale kdo dnes ano, že?“

„Kdyby to bylo něco pořádného, peníze by se našly,“ odsekl Pavel. „Katka od září nastupuje na matematické gymnázium. Nebude mít na hlouposti a píscky písk čas.“ Opět se dmul pýchou.

Klubek se shovívavě usmál. „A čímpak Kačenka jednou bude?“

Pavel chvíli váhal, zda si z něj dědula dělá blázný, nebo svůj dotaz mínil zcela vážně. Staříkovy vybledlé oči však ani náznakem nezářily vnitřním smíchem. Spíše z nich sálala dobrota. „Inženýrkou ... nebo architektkou. To se uvidí,“ odpověděl nakonec přesvědčeně.

„Vy ani manželka jste nikdy nehráli na hudební nástroj?“ Ačkoliv Klubek svou otázku mínil spíše řečnický, Pavel - aby dal jasně najevo, že za svým názorem stojí - rázně pokýval hlavou. „Víte, myslím si, že má Kačenka, jak se říká, talent od Pána Boha. Je opravdu nesmírně šikovná. Snad by stálo alespoň za pokus, kdyby ...“

Pavel se nezaujatě přehraboval ve štosech novin, které ležely na pultu, a Klubkovu řeč nevnímal. Neměl chuť na další přednášku, jak by se měl chovat a nechová. Na to má doma ženu.

„Pane Vacík,“ oslovil ho hlasitěji a odsunul výtisk stranou, „máte vysokoškolské vzdělání?“

„A k čemu vám to je? Do toho vám, sakra, nic není.“

Dle reakce Klubek usoudil, že nikoliv, ačkoli to měl jako mladý v plánu.

„A čím jste chtěl jako mladý být? Jaké zaměstnání jste chtěl vykonávat?“

„Popelář a kosmonaut.“ Uchechl se Pavel. Když už toho dědka musí poslouchat, tak ať ho aspoň naštvete do té míry, že tyranie nebude trvat dlouho.

„Myslím, když už jste měl trochu rozumu,“ nenechal se vyvést z míry Klubek.

Pavel na Klubka zaraženě zíral. V očích mu jiskřily plamínky rozhořčení z pokořeného sebevědomí. Rozhodl se ale zůstat v klidu. Rozdýchá se a bude v pohodě. Přeci ho nějaký učitel hudby na penzi nevyvede z dobrého rozpoložení. Zvláště, když dnes porazil Juana. Zase.

„Kačko, pojď. Máma už na nás čeká s večerí, tak ať nenadává, že to musí ohřívát. Sbal si věci, poděkuj panu učiteli a rozluč se.“ Bez pozdravu vyšel ven.

„Nashledanou. Děkuji,“ řeklo tiše děvče a kvapně vyšlo ven za otcem.

Krámek osiřel. Hladivé tóny hudby utichly, dětský úsměv z překonání překážky se změnil v melancholické ticho rozřezávané zvukem pohybujícího se kyvadla hodin. Tady už nebylo co na práci. Krom dětí, které vyučoval a zasvěcoval do tajů krásné slečny Hudby, sem nikdo nechodil. Vzal proto velký svazek klíčů, který až dosud odpočíval na polici, a zamkl všechny tři zámky vchodových dveří. Samozřejmě tak bytelné být nemusely, kdo by kradl staré housle a píšťaly, z nostalgie však stále zůstávaly na svém místě. Odebral se do patra, kde skromně žil. S pocitem osamělosti a nekončení započatého, zbytečnosti vši té práce a všeobecně rozmluv s ignoranty zalistoval v televizním programu. Jako obvykle. Nikde nic. V posledním sloupci ho však cosi zaujalo. Nikoliv radostně, spíše ironicky. Dávali *Jak básníci přicházejí o iluze*.

Pro dnešek těch ztracených iluzí bylo už dost, pomyslel si.